

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Dršćevka 1, 52000 Pazin

9 P-301/2018-50

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sutkinji Tamari Lakoseljac Benčić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza NERO d.o.o. u stečaju Pula, Koparska 37, OIB: 10854057462, kojeg zastupa stečajni upravitelj Damir Majstorović iz Pule, Koparska 37, protiv tuženika JULIUS MEINL BONFANTI d.o.o. Brezje, Ljubljanska ulica 4, OIB: 39546130894, kojeg zastupa punomoćnica Maja Šilić, odvjetnica u Zagrebu, Medveščak 91, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 30. studenog 2021. u nazočnosti punomoćnice tuženika, na ročištu za objavu održanom 21. prosinca 2021.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"1. Utvrđuje se da je bez učinka prema stečajnoj masi tužitelja izjava o prijebu (kompenzaciji) na iznos od 28.110,00 kn od 26.03.2014.

2. Nalaže se tuženiku da u stečajnu masu tužitelja vrati iznos od 28.110,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi propisanoj člankom 12.a Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, a primjenom uvećanja referentne stope Hrvatske narodne banke za 8 (osam) postotnih poena koje teku od 15.03.2014. do 31.07.2015. godine, a od 01.08.2015. do namirenja tužitelja po stopi propisanoj člankom 29., stavak 2. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a sve u roku od osam dana."

II. Nalaže se tužitelju da tuženiku naknadi trošak postupka u iznosu od 14.062,00 kn, u roku od osam dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troška postupka u iznosu od 315,15 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 17. ožujka 2016. podnio tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja i isplate.

2. U tužbi navodi kako je tješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, posl. br. 8 St-23/14 od 19. veljače 2015. otvoren stečajni postupak nad tužiteljem, a temeljem prijedloga vjerovnika Ljubice Vujinović i Daria Želimorskog od 28. siječnja 2014. Tužitelj da je tuženiku 7. ožujka 2014. isporučio opremu u vrijednosti od 28.750,00 kn, za što da mu je ispostavio račun broj 1-2-2 s rokom plaćanja 14. ožujka 2014. Tuženik da navedeni iznos računa u iznosu od 28.110,00 kn nije platio tužitelju već da je isti račun podmirio prijebojem, a temeljem izjave o prijeboju (kompenzaciji) od 26. ožujka 2014. Prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem da je podnesen 28. siječnja 2014., a da je tužitelj opremu isporučio 7. ožujka 2014. s rokom plaćanja 14. ožujka 2014., a izjava o prijeboju (kompenzaciji) da je datirana s datumom 26. ožujka 2014., što da znači da je radnja prodaje opreme poduzeta nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka. U vrijeme poduzimanja navedene radnje tužiteljevi žiro računi da su bili u blokadi te da je iz tog razloga i podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka, jer da zbog blokade računa tužitelj više nije mogao isplaćivati plaće radnicima. Tuženik da je prilikom kupovine opreme znao da su računi tužitelja u blokadi, te da je iz tog razloga i preuzeo opremu kako bi namirio svoja potraživanja prema tužitelju.

3. Člankom 128. stavak 2. Stečajnog zakona da je određeno da se može pobijati pravna radnja poduzeta nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje na način i u vrijeme u skladu sa sadržajem njegovog prava (kongruentno namirenje), ako je u vrijeme njenog poduzimanja vjerovnik znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnog postupka. Iz opisanog činjeničnog stanja da je razvidno kako su se kumulativno stekla oba uvjeta propisana odredbama Stečajnog zakona, odnosno da je tuženik namirio svoje potraživanje na način suprotan odredbama Stečajnog zakona o namirenju vjerovnika te na taj način poremetio ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika.

4. Tužitelj da je prije podnošenja ove tužbe, a sukladno odredbama članka 141., stavak 4. Stečajnog zakona ishodio odobrenje stečajnog suca za njezino podnošenje, pa slijedom navedenog predlaže donošenje presude kojom će se utvrditi da je bez učinka prema stečajnoj masi tužitelja izjava o prijeboju (kompenzaciji) na iznos od 28.110,00 kn od 26. ožujka 2014., te naložiti tuženiku da u stečajnu masu tužitelja vrati iznos od 28.110,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi propisanoj člankom 12.a Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, a primjenom uvećanja referentne stope Hrvatske narodne banke za 8 (osam) postotnih poena koje teku od 15. ožujka 2014. do 31. srpnja 2015., a od 1. kolovoza 2015. do namirenja tužitelja po stopi propisanoj člankom 29., stavak 2. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, u roku od osam dana, uz naknadu troškova postupka.

5. U odgovoru na tužbu tuženik se usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Navodi kako je, da bi bila pobojna pravna radnja, izričito potrebno ispunjenje pretpostavke da je tuženik u vrijeme njenog poduzimanja znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka, a da tuženik nije znao za nesposobnost za plaćanje tužitelja, niti je znao za prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka, pa da je razvidno kako tužitelj ne može pobijati pravnu radnju. Ističe kako su tužitelj i tuženik bili poslovno povezani te da su nastavno na izdavanje fakture br.1-2-2 od 7. ožujka 2014. te isporuku opreme, potpisali 26. ožujka 2014., izjavu o prijeboju kojom su kompenzirali međusobna potraživanja, te je navedenom izjavom tuženik u

cijelosti podmirio fakturu br.1-2-2 od 7. ožujka 2014. Tužitelj da je u vrijeme međusobnog potpisivanja izjave o prijeboju (kompenzaciji) na iznos od 28.110,00 kuna od 26. ožujka 2014. uredno poslovao, te da ničim nije dao naslutiti da je u stanju prezaduženosti. Tuženik da nije znao za razloge za podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, te da ih niti nije mogao znati. Izjava o prijeboju da je dana sukladno Zakonu, te da se njome ne remeti ujednačeno namirenje ostalih vjerovnika, a uzimajući u obzir visinu stečajne mase, te zakonitog potraživanja tuženika (iznos od 28.110,00 kuna) naspram potraživanja ostalih vjerovnika u stečajnoj masi. Izjava o kompenzaciji da je potpisana jer da je tuženik bio uvjeren kako tužitelj uredno posluje, te da uporabivši visoki stupanj pažnje, nije imao ni najmanje sumnje kako tužitelj ima problema u poslovanju. Tuženik da je imao nesporne dokaze kako tužitelj uredno posluje, jer da je isporuku tužitelja zaprimio na vrijeme, te da ju je podmirio izjavom o prijeboju. Prije no što je bio otvoren stečajni postupak nad tužiteljem da nije sumnjao, niti da je mogao predvidjeti stečajne razloge unatoč svom uloženom povećanom pažnjom kojom je pokušao ishoditi uobičajene informacije o svom poslovnom partneru. Stečajni postupak da je otvoren nad tužiteljem tek 19. veljače 2015., dakle gotovo godinu dana nakon ovjerene i potpisane izjave o prijeboju.

6. Da bi tužiteljev tužbeni zahtjev bio osnovan, tuženik smatra kako je potrebno da se ispune zakonske pretpostavke koje se nisu ispunile, jer da tuženik nije znao za postojanje stečajnih razloga u vrijeme potpisivanja izjave niti je mogao znati. Budući da tuženik nije u vrijeme njezina poduzimanja znao za nesposobnost za plaćanje tužitelja odnosno za prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka, da se nisu ispunile zakonske pretpostavke za pobijanje pravne radnje dužnika tj. tužitelja. Tuženik navodi kako je tužitelj morao biti svjestan svih zakonskih odredbi i upozoriti tuženika ako se nalazi u blokadi, te kako u trgovačkom poslovanju sudionici svaki dan donose puno odluka, sklapaju velike poslove, obavljaju višestruke transakcije, kompenzacije, a baza trgovačkog poslovanja da su dobri običaji i uspješna dosadašnja praksa. Tužitelj i tuženik da su imali višegodišnju uspješnu poslovnu suradnju i na temelju iste su razvili povjerenje u poslovanju, ali ne i bliskost koja bi uključivala međusobno dijeljenje informacija o financijama. Temeljem istoga nije bilo za očekivati da bi tužitelj zatajio nešto kao veliki problem u poslovanju te blokadu računa. Tuženik smatra kako je tužitelj, ako je bio u blokadi u vrijeme potpisivanja Izjave o prijeboju, imao obvezu i dužnost najprije o blokadi obavijestiti tuženika, a onda i obvezu ne potpisati Izjavu. Smatra da, činjenica da je tuženik zatajio svoju blokadu, te držao tuženika u zabludi da je sukladno zakonu imao nedvojbeno pravo na kompenzaciju, tuženik nema potrebe detaljno se očitovati na daljnje neutemeljene navode tužitelja, te predlaže odbiti tužbu tužitelja te naložiti tužitelju da snosi parnične troškove tuženika.

7. Podnescima od 29. kolovoza 2016. i 29. siječnja 2018. tužitelj se očitovao na navode tuženika navodeći kako treba reći da pretpostavka poboynosti pravne radnje u smislu čl. 128. Stečajnog zakona nije prezaduženost, već nesposobnost za plaćanje stečajnog dužnika. Ističe kako su tužiteljevi maloprodajni objekti u to vrijeme bili zatvoreni više od dva mjeseca, da više uopće nije naručivao robu od tuženika, da su svi radnici tužitelja dva mjeseca prije sklapanja pravnog posla dobili otkaz, jer tužitelj zbog blokade računa nije isplaćivao plaće, te da je prodavao opremu bez koje nije mogao voditi redovno poslovanje. Ukazuje na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-121/03 u kojoj je navedeno kako je stavljanje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka takva činjenica za koju je tužena strana znala odnosno morala znati jer se ta činjenica mogla utvrditi u zapisnik stečajnih predmeta na nadležnom trgovačkom sudu i što treba učiniti trgovačko društvo koje posluje s pažnjom savjesnog gospodarstvenika. Ističe kako postojanje pretpostavke remećenja

ujednačenog namirenja stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika) nije uvjetovano visinom takve štete. Navodi kako se iz rješenja Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. 8 St- 23/14 od 29. lipnja 2015., kojim su utvrđene tražbine vjerovnika u stečajnom postupku nad tužiteljem, može utvrditi kako su u stečajnom postupku nad tužiteljem utvrđene 22 tražbine vjerovnika prvog višeg isplatnog reda u ukupnom iznosu od 451.250,60 kn, iz Tablice pregleda imovine i obveza da se može utvrditi kako troškovi stečajnog postupka iznose 296.122,78 kn, a ostale obveze stečajne mase 30.750,00 kn te da stečajni dužnik nema nikakve imovine. Posljedica navedene činjenice da je i obustava i zaključenje stečajnog postupka nad tužiteljem zbog nedostatnosti stečajne mase. Člankom 85. Stečajnog zakona da je određeno kako se iz stečajne mase najprije namiruju troškovi stečajnog postupka i ostale obveze stečajne mase. Nakon toga da se sukladno odredbama članka 71., stavak 1. Stečajnog zakona namiruju tražbine vjerovnika prvog višeg isplatnog reda, a tek nakon toga, sukladno odredbama stavka 2. istog članka, tražbine vjerovnika drugog višeg isplatnog reda u koje spada i potraživanje tuženika. Iz navedenog da je razvidno kako je pobijanim radnjama poremećeno ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika budući da je tuženik namirio svoje potraživanje koje spada u drugi viši isplatni red dok nisu, i to ni u najmanjem postotku, namireni troškovi stečajnog postupka, ostale obveze stečajne mase, te potraživanja vjerovnika prvog višeg isplatnog reda. Tužitelj smatra kako su kumulativno ispunjene pretpostavke za pobijanje pravnih radnji iz članka 127. i 128. Stečajnog zakona, te ustraje kod svih navoda iz tužbe i tužbenog zahtjeva.

8. Proveden je dokazni postupak uvidom u dokumentaciju u spisu i to dokumentaciju priloženu uz tužbu (str. 3-5 spisa), izvadak iz sudskog registra za tužitelja (str. 18-20 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 11. rujna 2017. (str. 23-27 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 13. studenog 2017. (str. 31-33 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 29. siječnja 2018. (str. 42-46 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 3. ožujka 2020. (str. 73-76 spisa), nalaz Ekonomskog fakulteta u Rijeci izrađenog po dr. sc. Josipu Čičku (str. 115-119 spisa), te je izvršen uvid u preslik dijela spisa Trgovačkog suda u Rijeci, St-23/2014.

9. Između stranaka nije sporno da je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. St-23/14 od 19. veljače 2015., da je zaključkom stečajnog suca posl. br. St-23/14-60 od 5. veljače 2016. odobreno stečajnom upravitelju tužitelja da podnese tužbu za pobijanje pravne radnje, te da su stranke potpisale Izjavu o prijeboju od 26. ožujka 2014.

10. Kako navedene činjenice nisu sporne i kako proizlaze iz isprava koje su parnične stranke dostavile u spis, to sud nije niti provodio dokaze na okolnost utvrđivanja, među strankama, nespornih činjenica (čl. 221. st. 1. Zakona o parničnom postupku, Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, dalje ZPP).

11. Između stranaka je sporno jesu li ostvarene opće i posebne pretpostavke pobijanja prema odredbama Stečajnog zakona, da bi sud spornoj radnji oduzeo učinak prema stečajnoj masi.

12. Odredbom čl. 127. i 141. Stečajnog zakona (Narodne novine br. 44/1996, 161/1998, 29/1999, 129/2000, 123/2003, 197/2003, 187/2004, 82/2006, 116/2010, 25/2012, 133/2012, 45/2013, 71/2015, dalje SZ) propisane su opće pretpostavke pobijanja pravnih radnji u stečaju, a čl. 128. SZ-a posebne pretpostavke pobijanja za koje tužitelj tvrdi da su ostvarene.

13. Člankom 127. SZ-a propisano je da pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnoga postupka kojima se remeti ujednačeno namirenje vjerovnika (oštećenje

vjerovnika) odnosno kojima se pojedini vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika) stečajni upravitelj u ime stečajnoga dužnika i stečajni vjerovnici mogu pobijati u skladu s odredbama ovog Zakona.

14. Prema odredbi članka 141. stavak 1. SZ, pravne radnje stečajnog dužnika ovlašteni su pobijati stečajni vjerovnici, te stečajni upravitelj u ime stečajnog dužnika. Prema odredbi stavka 2. istog članka, tužba za pobijanje pravnih radnji može se podnijeti u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka, a najkasnije do zaključenja stečajnog postupka. Prema odredbi stavka 3. istog članka, tužba se podnosi protiv osobe prema kojoj je pobijana radnja poduzeta, te protiv dužnika, ako on nije tužitelj. Prema odredbi stavka 4. istog članka, stečajni upravitelj može podnijeti tužbu za pobijanje pravnih radnji samo na temelju odobrenja stečajnog suca.

15. Odredbom čl. 128. st. 2. SZ-a propisano je da je pobojna pravna radnja kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje u skladu sa sadržajem njegova prava, ako je poduzeta nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka i ako je vjerovnik u vrijeme njenog poduzimanja znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka. Prema odredbi čl. 128. st. 3. SZ-a smatrat će se da je vjerovnik znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka ako je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da postoji nesposobnost za plaćanje ili da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka.

16. Prema tome, opće pretpostavke pobijanja koje moraju biti ispunjene su: a) otvoren stečajni postupak nad stečajnim dužnikom; b) prije (uz određene iznimke i nakon) otvaranja stečajnog postupka poduzeta pravna radnja koja može biti predmet pobijanja; c) pobijana radnja dovela je do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika i d) krajnji rezultat pobijanja mora se očitovati u povećanju mogućnosti namirenja vjerovnika.

17. Posebne pretpostavke pobijanja razlikuju se ovisno o tome o kakvoj pravnoj radnji se radi, odnosno kada je ista poduzeta. U konkretnom slučaju tužitelj tvrdi da se radi o pravnoj radnji poduzetoj prije otvaranja stečajnog postupka kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje na način i u vrijeme u skladu sa sadržajem njegovog prava (kongruentno namirenje), ako je u vrijeme njenog poduzimanja vjerovnik znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnog postupka. Dakle, poziva se na odredbu čl. 128. st. 2. SZ-a.

18. S obzirom na to da je stečaj nad prednikom tužitelja otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. St-23/14 od 19. veljače 2015., a tužba je u ovoj pravnoj stvari podnesena 17. ožujka 2016. i to na temelju odobrenja stečajnog suca iz Zaključka Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. St-23/14-60 od 5. veljače 2016., te je tužbu u ovom predmetu u ime stečajnog dužnika NERO d.o.o. u stečaju podnio stečajni upravitelj, u roku od dvije godine od dana otvaranja stečaja nad tužiteljem, prema dužniku, čime su ostvarene prve dvije opće pretpostavke pobijanja.

19. U odnosu na treću opću pretpostavku pobijanja, nesporno je da su prednik tužitelja i tuženik potpisali Izjavu o prijeboju 26. ožujka 2014., dakle prije otvaranja stečajnog postupka nad prednikom tužitelja. Nadalje, iz Rješenja o otvaranju stečajnog postupka Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. St-23/14-8 od 19. veljače 2015. proizlazi da je na dan 27. siječnja 2014. na računima dužnika ovdje prednika tužitelja evidentirano 27 dana neprekidne blokade, odnosno ukupno 31 dan blokade u prethodnih 6 mjeseci zbog nepodmirenih osnova za plaćanje u iznosu od 1.036.249,85 kn, te da je njegov račun i dalje ostao u blokadi uslijed čega je 19. veljače i otvoren stečajni postupak, što znači da je u vrijeme sklapanja pobijane Izjave o prijeboju, 26. ožujka 2014., račun tužitelja bio u blokadi, odnosno u Očevidniku redoslijeda osnova

za plaćanje kod Financijske agencije bile su tada zavedene nepodmirene tražbine drugih vjerovnika, koje stečajni dužnik nije podmirio. Dakle, ovdje bi se moglo govoriti o oštećenju vjerovnika čije su zavedene tražbine u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje kod Financijske agencije bile nepodmirene u vrijeme kada je tuženiku njegova kasnije dospjela tražbina bila podmirena, pa iako je i tuženik imao tražbinu prema tužitelju, s obzirom da je račun tužitelja bio u blokadi, odnosno u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje kod Financijske agencije bile su tada zavedene nepodmirene tražbine drugih vjerovnika, proizlazi da je udovoljeno i trećoj općoj pretpostavci pobijanja.

20. Međutim, tuženik je ukazao kako su prednik tužitelj i tuženik bili u višegodišnjoj uspješnoj poslovnoj suradnji i na temelju iste razvili povjerenje u poslovanju, ali ne i bliskost koja bi uključivala međusobno dijeljenje informacija o financijama, te da nije bilo za očekivati da bi prednik tužitelja zatajio tuženiku blokadu računa. Ujedno je ukazao kako se vraćanjem pobijanog novčanog iznosa u stečajnu masu vjerovnici ne bi mogli bolje namiriti.

21. Stoga je u ovom predmetu potrebno utvrditi i četvrtu opću pretpostavku pobijanja, odnosno hoće li se krajnji rezultat pobijanja dovesti do povećanja mogućnosti namirenja vjerovnika.

22. Radi utvrđivanja navedenih spornih i odlučnih činjenica sud je u tijeku postupka izvršio uvid u dokumentaciju koja je dostavljena u spis, saslušao je predložene svjedoke Marina Nekića i Juricu Mihića, te je, po prijedlogu tuženika, proveo vještačenje po Ekonomskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci s vještakom dr. sc. Josipom Čičkom.

23. Svjedok Marin Nekić, raniji zakonski zastupnik tužitelja, naveo je da je u vrijeme kada je bila potpisana izjava o prijeboju 26. ožujka 2014. bio zakonski zastupnik tužitelja, te je nakon uvida u Izjavu o prijeboju sa str. 5 spisa, izjavio da je istu na strani trgovačkog društva NERO d.o.o. potpisao Napoletano Zdenko, vlasnik NERO d.o.o., ali nije imao saznanja tko je istu potpisao na strani BONFANTI d.o.o. Naveo je da je NERO d.o.o. imao market, pekaru, kafić u Bujama i centru Umaga, mjenjačnicu i slastičarnicu. Naveo je kako je 30. ili 31. prosinaca 2013. NERO d.o.o. došao u blokadu računa zbog duga od 200.000,00 kn koje je nastalo zbog toga što je poslana na naplatu zadužnica PODRAVKE u tom iznosu. Nakon toga se društvo nije uspjelo odblokirati. Zbog toga nisu isplaćivane plaće u društvu NERO d.o.o., a 27. siječnja 2014. je NERO d.o.o. prestao s radom, odnosno vlasnik im je rekao da više ne dolaze na posao, jer nema robe. Napoletano Zdenko je bio vlasnik društva, dok je on bio direktor zadnjih šest, sedam godina. On je i dalje dolazio na posao, jer je bilo potrebno srediti papirologiju, a sve odluke u pogledu firme je donosio vlasnik. Nakon 27. siječnja 2014. niti kafić niti slastičarna NERA d.o.o. više nisu radile.

24. Svjedok Jurica Mihić, zaposlenik tuženika je naveo kako je kod tuženika zaposlen kao regionalni voditelj i pokriva područje Istarske, Primorsko goranske, Ličko senjske i Karlovačke županije i to od 2005. do danas bez prekida. Nakon uvida u Izjavu o prijeboju sa str. 5 spisa, naveo je kako je na istoj vidljiv žig tuženika, ali potpis nije prepoznao, jer je nečitak. Sa trgovačkim društvom NERO d.o.o. je tuženik bio u poslovnom odnosu jer su oni imali tri kafića koji su uzimali robu – kavu od njih. Naveo je kako im je prezentirano da će objekte kafića koje je ranije imao NERO d.o.o. preuzeti novi vlasnik s kojim su i nastavili suradnju i koji je uredno plaćao kavu, dok im je NERO d.o.o. ostao dužan iznos od 28.750,00 kn, pa je zbog toga potpisana predmetna izjava o prijeboju. Vlasnik NERO d.o.o., gospodin Zdenko da je predložio da se potpiše izjava o prijeboju te je tako to i učinjeno, a svjedok da nije ovlašten potpisivati takve isprave u firmi, jer to radi predsjednik uprave. Svjedok je naveo kako tuženik nije imao saznanja

kakva je financijska situacija kod društva NERO d.o.o., nisu znali je li NERO d.o.o. u to vrijeme bio u blokadi. Upitan je li NERO d.o.o. radio u to vrijeme potpisivanja izjave o prijeboju, naveo je kako je njima prezentirano da oni neće više imati kafiće već da će se nastaviti baviti trgovinom i drugim poslovima, a s obzirom da oni prodaju kavu u barove, taj dio nije niti bio predmet njihovog zanimanja.

25. Sud je prihvatio iskaz svjedoka Jurice Mihića u cijelosti, dok iskaz svjedoka Marina Nekića nije prihvatio u dijelu koji se odnosi na njegovu izjavu da je Izjavu o prijeboju od 26. ožujka 2014. potpisao Zdenko Napolitano, a ne on kao zakonski zastupnik, budući isto ne proizlazi niti iz navoda tužbe, niti iz isprava dostavljenih u spis.

26. Iz nalaza i mišljenja Ekonomskog fakulteta Sveučilišta u Rijeci sačinjenom po mr. sc. Josipu Čičku, proizlazi kako je neosporno i sa strane tužitelja i sa strane tuženika da se dogodila isporuka dobara, da je ispostavljena faktura na iznos od 28.110,00 kn za navedenu isporuku, te da je isporuka namirena prijebojem. Iz spisa postupka posl. br. St-23/2014 vođenog pred Trgovačkim sudom u Rijeci utvrđeno je da utvrđene tražbine iznose ukupno 898.074,62 kn, od čega tražbine prvog višeg isplatnog reda u ukupnom iznosu od 451.241,60 kn, te tražbine drugog višeg isplatnog reda u ukupnom iznosu od 446.833,02 kn. Nepodmireni troškovi stečajnog postupka i obveze stečajne mase prema posljednjem izvješću stečajnog upravitelja prije zaključenja stečajnog postupka iznose 211.334,10 kn. Na temelju proučene dokumentacije iz spisa ovosudnog postupka P-301/2018, te spisa postupka posl. br. ST-23/2014 vođenog pred Trgovačkim sudom u Rijeci vještak je utvrdio da bi se povratom spornog iznosa u stečajnu masu djelomično namirili troškovi stečajnog postupka. Dakle, iz cjelokupne dokumentacije da je razvidno da se u slučaju da je sporni prijeboj jedini priljev u stečajnu masu ne bi namirivali vjerovnici u stečajnom postupku iz razloga što bi se prvenstveno morali namiriti troškovi stečajnog postupka.

27. Na nalaz i mišljenje vještaka je tužitelj istaknuo primjedbe navevši da tužitelj u tijeku postupka nikada nije osporavao da je tuženik isporučio dobra za koja je ispostavio fakturu i temeljem koje je izvršen prijeboj, te da se vještak u svom nalazu nije očitovao o najvažnijoj činjenici, a to je struktura troškova stečajnog postupka, ali da troškovi stečajne mase iznose 211.334,10 kn, ali da od toga, iznos od 184.222,78 kn ima status troškova stečajnog postupka jer da se radi o tražbinama I. višeg isplatnog reda, a čijem je određenom dijelu prema odredbama članka 155. Stečajnog zakona u smislu njihovog namirenja dan status troškova stečajnog postupka, pa je predložio da vještak izradi dopunu nalaza i mišljenja na način da utvrdi koliki se dio nepodmirenih troškova stečajnog postupka i ostalih obveza stečajne mase odnosi na potraživanja I. višeg isplatnog reda koja imaju status troškova stečajnog postupka, te koliki bi se dio tih potraživanja u iznosu od 184.222,78 kn bio naplaćen iz utuženog iznosa imajući u vidu da se neplaćeni troškovi stečajnog postupka i obveze stečajne mase isplaćuju proporcionalno.

28. Sud nije prihvatio prijedlog tužitelja za provođenjem dopune vještačenja, jer je vještačenje provedeno po prijedlogu tuženika, vještak je sačinio nalaz u skladu s uputom koja mu je bila dana, a tužitelj nije predložio provođenje vještačenja do zaključenja prethodnog postupka, pa se i njegov zahtjev za dopunom vještačenja iz tog razloga nije niti mogao prihvatiti. Uz to ne radi se o novoj činjenici o kojoj tužitelj nije imao saznanje prije pokretanja ovoga postupka.

29. Prilikom usmenog saslušanja vještak je u cijelosti ustrajao kod svog nalaza iz rujna 2021., a u odnosu na primjedbe stečajnog upravitelja tužitelja, naveo je kako je tužitelj kontradiktoran na način da tvrdi da je nešto što je trošak stečajnog postupka priznato kao tražbina prvog višeg isplatnog reda. Stečajni upravitelj da je u stečajnom

postupku priznavao tražbine, pa da nije jasno njegovo traženje da se iz tražbina prvog višeg isplatnog reda izdvoje troškovi stečajnog postupka kada se oni tu ne mogu niti nalaziti po svojoj naravi.

30. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka ocjenjujući ga stručnim, objektivnim i danim u skladu s pravilima struke.

31. Na temelju provedenog vještačenja utvrđeno je da se, u slučaju da je sporni prijeboj jedini priljev u stečajnu masu, ne bi namirivali vjerovnici u stečajnom postupku iz razloga što bi se prvenstveno morali namiriti troškovi stečajnog postupka. Pregledom preslika dijela spisa Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. St-23/2014 koji se vodi nad stečajnim dužnikom NERO d.o.o. u stečaju Umag, pravnog prednika ovdje tužitelja, i to uvidom u Izvješće o tijeku stečajnog postupka i stanju stečajne mase iz veljače 2019. za razdoblje od 1. prosinca 2018. do 28. veljače 2019., koje je sačinjeno po stečajnom upravitelju Damiru Majstoroviću, utvrđeno je kako se stečajna masa sastoji od potraživanja koja su istaknuta kao tužbeni zahtjev u tužbama za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika protiv ovdje tuženika, ranije BONFANTI d.o.o. i društva UNIONE ITALIANA d.o.o., kao i iznosa od 53.341,54 kn, koji je uplaćen stečajnom dužniku, ovdje tužitelju prema nagodbi u postupku prema lex Agrokor. Naredne radnje u stečajnom postupku da su vezane uz trajanje ova dva parnična postupka za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika (ovdje tuženika, ranije BONFANTI d.o.o. i društva UNIONE ITALIANA d.o.o.).

32. Dakle, prema tužbi stečajnog dužnika, ovdje tužitelja u ovoj pravnoj stvari tužitelj bi mogao steći novčani iznos od 28.110,00 kn, dok bi prema tužbi podnijetoj prema društvu UNIONE ITALIANA d.o.o. tužitelj mogao steći iznos od 73.804,50 kn, odnosno ukupno iznos od 101.914,50 kn. Radi se o jednim preostalim tužbama kojima bi tužitelj trebao steći određeni novčani iznos, budući su ostali postupci dovršeni, kako to navodi stečajni upravitelj. S obzirom da troškovi stečajnog postupka iznose 184.222,78 kn, vraćanjem u stečajnu masu ukupnog iznosa od 101.914,50 kn prema jednim tužbama kojima bi tužitelj kao stečajni dužnik mogao ostvariti priljev u stečajnu masu, proizlazi da se ne bi namirivali vjerovnici u stečajnom postupku, već bi se podmirio samo dio troškova stečajnog postupka. Što se tiče iznosa od 53.341,54 kn kojega je tužitelj stekao prema nagodbi u postupku prema lex Agrokor, iz izvješće stečajnog upravitelja iz veljače 2019. nije vidljivo je li taj iznos raspoređen, no međutim kada bi se i taj iznos pribrojio iznosu od 101.914,50 kn dobio bi se iznos od 155.256,04 kn koji iznos je još uvijek manji od iznosa troškova stečajnog postupka.

33. Svrha pobijanja pravnih radnji u stečaju, postiže se tako da se iznosima koji su vraćeni u stečajnu masu mogu namiriti djelomično ili u cijelosti tražbine stečajnih vjerovnika. Zbog toga su Stečajnim zakonom propisane opće i posebne pretpostave koje trebaju biti ispunjene da bi tužba bila osnovana. Tek ako su kumulativno ispunjene opće pretpostave sud može razmatrati postojanje posebnih pretpostavki. Teret dokazivanja postojanja općih i posebnih pretpostavki je na tužitelju.

34. U konkretnom slučaju tužitelj nije dokazao četvrtu opću pretpostavku pobijanja, odnosno da će krajnji rezultat pobijanja dovesti do povećanja mogućnosti namirenja vjerovnika u stečajnom postupku iz razloga što bi tužitelj od svih postupaka koje vodi mogao steći najviše iznos od 155.256,04 kn, koji je još uvijek manji od troškova stečajnog postupka za 28.966,74 kn.

35. Kako se za osnovano pobijanje pravnih radnji u stečaju moraju kumulativno ispuniti sve opće pretpostavke, da bi se moglo dalje utvrđivati jesu li ispunjene i posebne pretpostavke pobijanja, pa kako posljednja pretpostavka boljeg namirenja stečajnih vjerovnika nije ispunjena, to tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

36. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP, pa je tužitelj dužan tuženiku, čiji je tužbeni zahtjev odbijen, naknaditi troškove postupka.

37. Tuženiku je priznat trošak za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 1.250,00 kn, za pristup na tri ročišta iznos od po 1.250,00 kn po ročištu, za sastav podnesaka od 23. siječnja 2018., 17. ožujka 2020., 20. listopada 2021. po 1.250,00 kn za svaki podnesak, za podneske od 5. ožujka 2018. i 12. ožujka 2020. po 312,00 kn po podnesku, sukladno Tbr. 8., 9. i 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15), i za provedeno vještačenje iznos od 5.000,00 kn, odnosno ukupno 14.062,00 kn. Stoga je odlučeno kao u t. II. izreke.

38. Trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 315,15 kn tuženiku nije priznat, jer je člankom 4. stavak 1. točka 2. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine, br. 118/2018) propisano da obveza plaćanja sudske pristojbe za odgovor na tužbu nastaje po pravomoćnom završetku postupka razmjerno uspjehu u parnici, pa stoga u konkretnom slučaju obveza plaćanja sudske pristojbe na odgovor na tužbu od strane tuženika nije niti nastala. Stoga je odlučeno kao u t. III. izreke.

U Pazinu 21. prosinca 2021.

Sutkinja

Tamara Lakoseljac Benčić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 8 dana računajući od dana objave presude, ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

DNA:

- Stečajnom upravitelju tužitelja,
- Punomoćnici tuženika.

Broj zapisa: **eb303-99545**

Kontrolni broj: **0dd52-4b3cd-e5a91**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=TAMARA LAKOSELJAC BENČIĆ, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.